

Rapport

Datum: 4 februari 2005

Rapportnummer: 2005/034

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ):

1. doelbewust vertrouwelijke informatie heeft gelekt met als doel het toebrengen van reputatieschade aan verzoekster;
2. op 24 september 2003 het inspectiebezoek wederom heeft laten uitvoeren door een inspecteur die bij brief van 12 februari 2003 aan verzoekster had meegedeeld de afhandeling van de zaak over te dragen aan een collega wegens een ontstane impasse.

Voorts klaagt verzoekster erover dat de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport heeft gesteld dat verzoekster in een gesprek op 3 juni 2003 toestemming heeft gegeven voor het inspectiebezoek van 24 september 2003.

Beoordeling

A. TEN AANZIEN VAN DE INSPECTIE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

I. Het informeren van de media

1. Het redelijkheidsvereiste impliceert dat een bestuursorgaan voorafgaand aan een handeling het belang van het realiseren van een doelstelling afweegt tegen het belang van de betrokkene. In het licht van het realiseren van die doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.
2. Waar het gaat om informatieverstrekking is de verplichting tot het maken van een belangenafweging ook opgenomen in de Wet openbaarheid van bestuur. In artikel 10 van deze wet is bepaald dat informatieverstrekking op grond van die wet onder meer achterwege blijft voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen het belang onevenredige benadeling van de betrokkene te voorkomen (zie Achtergrond, onder 4.).
3. De Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Utrecht heeft de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport op 24 april 2003 schriftelijk geadviseerd om verzoekster - een zelfstandig behandelcentrum waarin voornamelijk plastische chirurgie wordt bedreven - een aanwijzing te geven als bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de Kwaliteitswet zorginstellingen (zie Achtergrond, onder 1.).
4. De afdeling Voorlichting van de Inspectie voor de Gezondheidszorg heeft op 26 mei 2003 telefonisch contact opgenomen met een journalist van dagblad de Telegraaf om deze te informeren over het advies van de inspectie. In dat kader is ook een kopie van het advies van de inspectie aan de minister aan de Telegraaf verstrekt. Op 30 mei 2003 verscheen een artikel in de Telegraaf waarin aandacht werd besteed aan de kritiek van de

inspectie op verzoekster.

5. Verzoekster heeft geklaagd over deze informatieverstrekking door de inspectie aan de Telegraaf, en spreekt in dat verband van het lekken van vertrouwelijke informatie. Zij heeft er daarbij op gewezen dat door het artikel in de Telegraaf schade is toegebracht aan haar reputatie.

6. Blijkens het jaarrapport 2002 van de inspectie houdt het persbeleid van de inspectie in dat bij gebleken overtreding van wetten en geaccepteerde normen hard wordt opgetreden en actief de publiciteit wordt gezocht. In dat verband is aangegeven dat dreiging van reputatieschade “een krachtig voorbehoedmiddel” kan zijn.

7. De Nationale ombudsman ziet in dat dreiging met publiciteit vanwege de mogelijke preventieve werking een effectief middel kan zijn voor de inspectie om te bereiken dat mogelijke misstanden worden beëindigd en eventuele aanbevelingen worden opgevolgd. Dit laat echter onverlet dat bij het eventueel zoeken van publiciteit de nodige zorgvuldigheid in acht moet worden genomen, temeer daar negatieve publiciteit in de media vérstreckende gevolgen kan hebben voor een zorgaanbieder.

8. De rijksoverheid beschikt over verschillende mogelijkheden om misstanden in de gezondheidszorg aan te pakken. Zo kan de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport op grond van artikel 7, eerste lid, van de Kwaliteitswet zorginstellingen een zorgaanbieder een schriftelijke aanwijzing geven indien hij van oordeel is dat de zorgaanbieder bepalingen van die wet niet of onvoldoende naleeft. Ingeval het nemen van maatregelen in verband met gevaar voor de veiligheid of de gezondheid redelijkerwijs geen uitstel kan lijden, kan de inspectie op grond van het vierde lid van artikel 7 een schriftelijk bevel gegeven aan de zorgaanbieder. De zorgaanbieder is verplicht aan een aanwijzing of een bevel te voldoen (zie Achtergrond, onder 1.).

9. In dit geval was sprake van een advies aan de minister om verzoekster een aanwijzing als bedoeld in artikel 7, eerste lid, te geven. Dit advies vormde een voorfase van een eventueel besluit van de minister tot het geven van een aanwijzing. In tegenstelling tot een aanwijzing is een advies tot het geven van een aanwijzing niet aan te merken als een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht, en daarmee niet vatbaar voor bezwaar respectievelijk beroep.

10. De inspectie heeft ervoor gekozen de media te informeren over haar advies terwijl er in het kader van de besluitvorming van de minister over een eventuele aanwijzing op 3 juni 2004 nog een bijeenkomst met verzoekster zou plaatsvinden, en het geenszins vaststond dat de minister het advies van de inspectie zou overnemen.

11. Gezien de status van haar advies aan de minister en gezien de mogelijke schade die verzoekster zou kunnen ondervinden van negatieve publiciteit is de Nationale ombudsman

van oordeel dat afweging door de inspectie van het algemeen belang tegen het belang van verzoekster in redelijkheid niet had mogen resulteren in het zoeken van publiciteit op het moment waarop de inspectie dat heeft gedaan. Indien de inspectie werkelijk van oordeel was dat er snel verbeteringen moesten worden doorgevoerd bij verzoekster had zij al veel eerder de minister kunnen adviseren verzoekster een aanwijzing te geven. In dat verband is van belang dat de discussie tussen verzoekster en de inspectie teruggaat tot begin 2001 toen de inspectie al een bezoek bracht aan verzoekster en aanleiding zag tot het doen van een aantal aanbevelingen. Indien de inspectie van oordeel was dat het echt niet langer kon, had zij gebruik kunnen maken van de mogelijkheid verzoekster een bevel als bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de Kwaliteitswet zorginstellingen te geven.

12. Door de media eind mei 2003 te melden dat zij de minister had geadviseerd verzoekster een aanwijzing te geven, heeft de inspectie gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste. Dit klemt temeer nu de minister naar aanleiding van het advies en de resultaten van een daarop gevolgde hoorzitting heeft geoordeeld dat er geen reden was voor het geven van een aanwijzing.

De onderzochte gedraging is op dit onderdeel niet behoorlijk.

II. Het inspectiebezoek van 24 september 2004

1. Het vertrouwensbeginsel, dat voortvloeit uit het rechtszekerheidsvereiste, impliceert dat (medewerkers van) bestuursorganen rekening behoren te houden met mededelingen die zij eerder aan een burger hebben gedaan.

2. De Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Haarlem deelde bij brief van 12 februari 2003 aan de directeur van verzoekster mee dat hij in overleg met zijn collega's had besloten de verdere afhandeling van de conclusies en aanbevelingen, volgend op zijn bezoek aan verzoekster op 8 februari 2001, over te dragen aan de Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Utrecht. Hij motiveerde deze beslissing met een verwijzing naar de ontstane impasse in het proces van toezicht door de inspectie op verzoekster, welke impasse, aldus de inspecteur, klaarblijkelijk was veroorzaakt door zijn persoon.

3. Na het gesprek op 3 juni 2003 op het Ministerie van VWS in het kader van de besluitvorming van de minister over het al dan niet geven van een aanwijzing aan verzoekster, stuurde de directeur Curatieve Zorg van het ministerie verzoekster op 21 juli 2003 een brief waarin zij aangaf dat zij de inspectie zou vragen een toezichtbezoek te doen uitvoeren bij verzoekster. Naar aanleiding van de bevindingen van de inspectie zou verzoekster dan nader bericht krijgen van de directeur Curatieve Zorg.

4. De inspecteur te Haarlem stuurde vervolgens op 13 augustus 2003 een brief aan verzoekster waarin hij meedeelde dat hij, samen met een collega, het aangekondigde toezichtbezoek zou komen afleggen. In reactie op verzoeksters bezwaar tegen een

inspectiebezoek deelde de directeur Curatieve Zorg namens de minister aan verzoekster mee dat het aan de inspectie was om te bepalen wie het inspectiebezoek zou afleggen. In vervolg op zijn brief van 13 augustus 2003 deelde de inspecteur te Haarlem verzoekster op 5 september 2003 mee dat hij op 24 september 2003 het bezoek aan verzoekster zou afleggen en dat het bezoek tot doel had om de reactie van verzoekster op de aanbevelingen die waren gevolgd op het inspectiebezoek van 8 februari 2001 te toetsen.

5. Verzoekster acht het niet juist dat het inspectiebezoek van 24 september 2003 is afgelegd door de inspecteur met wie zij al geruime tijd problemen had. Vanwege deze problemen had zij haar vertrouwen in de inspectie opgezegd en afgezien daarvan had deze inspecteur haar zelf laten weten dat hij de afhandeling van deze zaak zou overlaten aan een collega.

6. De minister stelde zich in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman op het standpunt dat het de bevoegdheid is van de inspectie, als toezichhoudende instantie, om te bepalen welke inspecteur zich met de behandeling van een zaak bezighoudt.

7. Op zichzelf heeft de minister gelijk in haar stelling dat het aan de inspectie is om te bepalen welke inspecteur zich met welke zaak bezighoudt. In het onderhavige geval had de betrokken inspecteur echter zelf meegedeeld dat hij de verdere afhandeling van de conclusies en aanbevelingen zou overdragen aan zijn collega te Utrecht. Op basis van die mededeling moest verzoekster erop kunnen vertrouwen dat de betrokken inspecteur te Haarlem de verdere afhandeling daadwerkelijk aan zijn collega zou overlaten. De Nationale ombudsman acht het dan ook niet juist dat de inspecteur te Haarlem zonder overleg met verzoekster heeft besloten de behandeling van deze zaak weer zelf ter hand te nemen. Het gegeven dat het - vanzelfsprekend - tot de bevoegdheid van de inspectie behoort om te bepalen welke inspecteur welke zaak behandelt, doet daar niet aan af.

8. De Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Haarlem heeft in dit opzicht gehandeld in strijd met het vertrouwensbeginsel. De onderzochte gedraging is daarmee ook op dit onderdeel niet behoorlijk.

B. Ten aanzien van de minister

1. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid impliceert dat door een bestuursorgaan verstrekte informatie waarheidsgetrouw moet zijn.

2. Naar aanleiding van de schriftelijke mededeling van de directeur Curatieve Zorg van 21 juli 2003 dat zij de inspectie zou verzoeken een toezichtbezoek te doen uitvoeren bij verzoekster en naar aanleiding van de daarop volgende aankondiging van de inspecteur te Haarlem van 13 augustus 2003 dat hij dat bezoek zelf zou afleggen, liet verzoekster op 22 augustus 2003 aan de minister van VWS weten dat zij geen enkele moeite had met een onderzoek ter plaatse, maar dat zij het onverstandig en ongewenst achtte indien dit bezoek

zou plaatsvinden vanuit de inspectie te Haarlem. Zij wees er daarbij op dat haar vertrouwen in die inspectie in ernstige mate verder was beschadigd door de gang van zaken rond de publicatie in de Telegraaf van 30 mei 2003.

3. De minister liet daarop bij brief van 5 september 2003 weten dat tijdens de bijeenkomst op 3 juni 2003 in aanwezigheid van en met instemming van de directie van verzoekster was besloten tot het inspectiebezoek, en dat het verder aan de inspectie was om te bepalen wie het inspectiebezoek zou uitvoeren.

4. Volgens verzoekster is de bewering van de minister dat met haar instemming was besloten tot het inspectiebezoek niet juist.

5. In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman wees de minister erop dat hij van de ambtenaren die hadden deelgenomen aan het gesprek van 3 juni 2003 had begrepen dat in dat gesprek door verzoekster geen bezwaren waren geuit tegen een bezoek. Hij wees er voorts op dat verzoekster in haar brieven van 2 augustus en van 12 september 2003 had laten weten geen moeite te hebben respectievelijk akkoord te gaan met een inspectiebezoek.

6. De Nationale ombudsman stelt voorop dat hij ervan uitgaat dat verzoekster op grond van artikel 5:20 van de Algemene wet bestuursrecht verplicht is medewerking te verlenen aan een Inspecteur voor de Gezondheidszorg wanneer deze gebruikt maakt van zijn bevoegdheden als toezichthouder. Gebruikmaking van deze bevoegdheden door een inspecteur is derhalve niet afhankelijk van de toestemming van de aan het toezicht onderworpen instelling. In zoverre is het antwoord op de vraag of verzoekster heeft ingestemd met een inspectiebezoek niet relevant.

7. In deze zaak gaat het dan ook niet om de vraag of verzoekster toestemming heeft gegeven voor een bezoek door de inspectie maar of zij heeft ingestemd met een bezoek door de betrokken inspecteur.

8. Zoals hiervoor onder A.II is aangegeven, waren de meningsverschillen tussen enerzijds verzoekster en anderzijds de betrokken inspecteur te Haarlem voor deze inspecteur aanleiding verzoekster op 12 februari 2003 te berichten dat hij de afhandeling van deze zaak zou overdragen aan een collega te Utrecht. Vervolgens heeft de inspecteur te Haarlem op 13 augustus 2003 aan verzoekster meegedeeld dat hij in september 2003, samen met een collega, een toezichtbezoek zou brengen aan verzoekster.

9. Uit de stukken blijkt dat verzoekster het ministerie heeft laten weten geen moeite te hebben met een inspectiebezoek. Op geen enkele wijze is evenwel gebleken dat zij géén bezwaar zou hebben tegen een inspectiebezoek dat zou worden uitgevoerd door de betrokken inspecteur te Haarlem. In het licht van hetgeen in de voorafgaande periode kennelijk was voorgevallen tussen verzoekster en bedoelde inspecteur, lag het ook niet

voor de hand dat verzoekster geen moeite zou hebben met een bezoek door juist die inspecteur. Haar reactie aan de minister van 22 augustus 2003, inhoudend dat het haar onverstandig en ongewenst leek het bezoek te laten uitvoeren door de inspecteur te Haarlem, was dan ook niet bepaald verrassend.

10. Uit het verslag van de bijeenkomst van 3 juni 2003 blijkt overigens niet dat tijdens die bijeenkomst is gesproken over een vervolfbezoek door de inspectie, laat staan door een bezoek dat zou worden afgelegd door de betrokken inspecteur te Haarlem.

11. Op grond van het voorgaande wordt vastgesteld dat de stelling van de minister dat verzoekster in het gesprek op 3 juni 2003 toestemming zou hebben gegeven voor het inspectiebezoek niet geheel juist is. In zoverre is gehandeld in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

De onderzochte gedraging is daarmee ook op dit onderdeel niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Inspectie voor de Gezondheidszorg is gegrond ten aanzien van:

- het informeren van de media, wegens strijd met het redelijkheidsvereiste
- het inspectiebezoek in september 2003 door de betrokken inspecteur te Haarlem, wegens strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De klacht over de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport is gegrond, wegens strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid.

Onderzoek

Op 24 maart 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van zorgaanbieder X. B.V. te Amsterdam, ingediend door mr. H.A. Sarolea, advocaat te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) en met een klacht over een gedraging van de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS). Verzoekster had zich al eerder, bij brief van 23 augustus 2003, met een verzoekschrift tot de Nationale ombudsman gericht. Het verzoekschrift voldeed toen echter niet aan het kenbaarheidsvereiste als neergelegd in artikel 12, tweede lid, van de Wet Nationale ombudsman, zodat de klacht toen niet in onderzoek werd genomen. Na overleg met verzoekster is de klacht ter behandeling als klaagschrift in de zin van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) doorgestuurd naar het Ministerie van VWS. In december 2003 deed de Hoofdinspecteur voor de Gezondheidszorg zijn zienswijze toekomen aan verzoekster.

Naar aanleiding van het 24 maart 2004 ontvangen verzoekschrift werd een onderzoek ingesteld. Daarbij werd de gedraging van de IGZ aangemerkt als een gedraging van de minister van VWS.

In het kader van het onderzoek werd de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. De reactie van verzoekster gaf aanleiding de minister enkele nadere vragen te stellen.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister liet weten dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Zorgaanbieder X. B.V. (hierna: verzoekster) is een zelfstandig behandelcentrum dat vanaf september 1997 operationeel is. Het centrum heeft een polikliniek en verzorgt daarnaast 24-uursbehandelingen. Het centrum houdt zich voornamelijk bezig met plastische chirurgie.

2. Op 8 februari 2001 bracht de Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Haarlem een inspectiebezoek aan verzoekster. De inspectie stelde zich op het standpunt dat er sprake was van een groot aantal tekortkomingen op onder meer organisatorisch en administratief gebied. In verband daarmee werd aan verzoekster een aantal aanbevelingen gedaan. Deze zijn opgenomen in het definitieve verslag van het inspectiebezoek, gedateerd 1 november 2001. Het inspectiebezoek, de zienswijze en de aanbevelingen van de inspectie leidden tot een uitvoerige correspondentie tussen de inspectie en verzoekster. In dat kader liet verzoekster onder meer weten het vertrouwen in de inspectie op te zeggen.

3. Bij brief van 12 februari 2003 deelde de Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Haarlem aan de directeur van verzoekster het volgende mee:

“...Het proces van toezicht op wet- en regelgeving en toezicht op de kwaliteit van zorg van de Inspectie op (verzoekster; N.o.) verkeert in een impasse.

Een impasse, waarmee het Algemeen Belang niet gediend is.

Blijkbaar is mijn persoon en mijn door u veronderstelde, maar door mij met kracht ontkende, partijdigheid een belangrijke oorzaak van deze impasse.

Om de impasse te doorbreken en om daarmee het toezicht van de Inspectie op (verzoekster; N.o.) doorgang te laten vinden, heb ik in overleg met mijn collega's gemeend er goed aan te doen de verdere afhandeling van de conclusies en aanbevelingen volgend op het inspectiebezoek van 8 februari 2001 over te dragen aan mijn collega (de Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Utrecht; N.o.)..."

4. De directeur van verzoekster had op 5 maart 2003 telefonisch contact met de inspecteur te Utrecht. Op 6 maart 2003 stuurde de directeur van verzoekster de inspecteur te Utrecht, volgens afspraak, een samenvatting van hun telefoongesprek. Blijkens deze samenvatting had de directeur van verzoekster de inspecteur erop gewezen dat de inspectie vele vragen van haar kant onbeantwoord had gelaten. Aan het slot van haar brief aan de inspecteur stelde de directeur van verzoekster het volgende:

"...Alles afwegende en gezien uw opmerking dat uw Inspectie de rol van de inspecteurs (van de inspectie te Haarlem; N.o.) buiten discussie wenst te houden kunnen wij, hoezeer wij betreuren op dit punt te zijn aangeland, niet anders dan concluderen dat ons thans geen andere weg meer openstaat dan ons met het volledige dossier (...) rechtstreeks tot de Minister te wenden, tenzij uw Inspectie onverwijld de verslaglegging met conclusies en aanbevelingen van 1 mei 2001 alsmede de gewijzigde versie van 1 november 2001 alsnog integraal terugneemt en vernietigt en ons hierover op korte termijn schriftelijk bericht..."

5. Bij brief van 24 april 2003 reageerde de inspecteur te Utrecht als volgt:

"...In antwoord op uw brief (van 6 maart 2003; N.o.) moet ik u meedelen dat ik tot de conclusie ben gekomen dat het niet mogelijk is om op een constructieve wijze met u in gesprek te komen over de invulling van de aanbevelingen uit de rapportage van 1 november 2001 van het algemeen toezichtbezoek dat de inspectie op 8 februari 2001 aan (verzoekster; N.o.) heeft gebracht.

De inspectie heeft zich daarom genoodzaakt gezien om de minister te adviseren de invulling van deze aanbevelingen af te dwingen door het geven van een aanwijzing op grond van art. 7 van de Kwaliteitswet Zorginstellingen (Zie Achtergrond, onder 1; . o.)..."

6. Bij brief van eveneens 24 april 2003 gaf de Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Utrecht aan de minister het advies om verzoekster een schriftelijke aanwijzing te geven op grond van artikel 7, eerste lid, van de Kwaliteitswet Zorginstellingen, inhoudende dat verzoekster op straffe van bestuursdwang binnen een termijn van zes weken aantoonbaar aan de aanbevelingen van de inspectie, zoals vermeld in het inspectierapport van

1 november 2001, zou voldoen.

Ter toelichting op dit advies stelde de inspecteur het volgende:

“...Aan de instelling is meermalen verzocht om de aanbevelingen behorend bij de conclusies van de Inspectie vorm te geven, waartoe blijkens de uitvoerige correspondentie tussen de Inspectie en de instelling ruimschoots de gelegenheid is geboden. (...)

De Inspectie heeft op grond van deze correspondentie geconstateerd dat de directie van (verzoekster; N.o.) zich onttrekt aan de wettelijke kaders aangaande verantwoorde zorgverlening en zelfs een obstructieve houding daarin aanneemt. Nimmer heeft de directie zich constructief getoond in haar communicatie met de Inspectie aangaande de aanbevelingen, noch heeft zij aan enige aanbeveling voldaan.

De omstandigheden van zorgverlening in (het behandelcentrum van verzoekster; N.o.) zijn zodanig, dat de Inspectie van mening is dat deze instelling geen verantwoorde zorg aanbiedt in de zin van artikel 2 van de Kwaliteitswet Zorginstellingen en dat de artikelen 3, 4 en 5 van deze wet niet worden nageleefd...”

7. Verzoekster wendde zich bij brief van 5 mei 2003 tot de minister. In deze brief staat het volgende:

“...Reeds vanaf 1997 hebben wij van onze kant ons tot het uiterste ingespannen om een productieve en constructieve relatie met uw inspectie op te bouwen.

Daartegenover mochten wij van de kant van uw inspectie geen enkele constructieve of productieve (re)actie gewaarworden, integendeel: wij constateren op basis van een lange reeks van ervaringen dat wij bij voortduring door uw ministerie en uit uw naam worden benaderd op een negatieve en zelfs agressieve wijze waarbij uw vertegenwoordigers iedere mogelijkheid tot toenadering en zelfs dialoog uit de weg blijven gaan.

Wij beschouwen de bovengenoemde brief (van 24 april 2003; N.o.), die opnieuw onze redelijke verzoeken voor de zoveelste maal totaal lijkt te negeren, als het evenzoveelste schoolvoorbeeld van het aansturen op een confrontatie van uw kant.

Wij verzoeken de minister om te bevorderen dat uw inspectie ingaat op onze uitstaande reeks van verzoeken om nadere opheldering over uwerzijdse uitlatingen en gedragingen waaronder de door ons gewraakte verslaglegging met conclusies en aanbevelingen en herhalen ons verzoek om een punt-voor-punt beantwoording van al onze nauwgezet geformuleerde hierover reeds neergelegde vragen en bezwaren...”

8. Namens de minister van VWS informeerde de directeur Curatieve Zorg verzoekster bij brief van 21 mei 2003 over het voornemen verzoekster een aanwijzing te geven op grond van artikel 7 van de Kwaliteitswet zorginstellingen. Verzoekster werd voorts meegedeeld

dat zij in de gelegenheid werd gesteld haar zienswijze over bedoeld voornemen naar voren te brengen tijdens een hoorzitting op het ministerie.

9. In de Telegraaf van 30 mei 2003 verscheen onder de kop “(...) -kliniek in clinch met inspectie” een artikel met de volgende inhoud:

“...De Inspectie voor de Gezondheidszorg en (verzoekster; N.o.) zijn in een diepgaand conflict over het functioneren van deze particuliere kliniek.

De inspectie vindt dat de leiding van de kliniek zich doelbewust onttrekt aan het naleven van een aanzienlijk aantal wettelijke regels. Directeur (...) vindt dat de inspectie op alle mogelijke manieren de betrouwbaarheid van (verzoekster; N.o.) probeert te ondermijnen.

Woordvoester (...) van de inspectie bevestigt dat de minister van Volksgezondheid inmiddels is gevraagd de kliniek via een ‘aanwijzing’ te dwingen volledig de regels “waaraan iedere zorginstelling moet voldoen” te volgen. Dit op straffe van sancties, in het uiterste geval zelfs een opgelegde patiëntenstop of sluiting.

(...)

De inspectie: “Het gaat ons erom dat er voldoende waarborgen moeten zijn voor goede zorg. En die zijn er nu niet, omdat de directie van (verzoekster; N.o.) weigert zich te houden aan een reeks aanbevelingen die wij in februari 2001 hebben gedaan. Sterker nog, ze werken ons op allerlei manieren tegen.

Volgens (de directeur van verzoekster; N.o.) heeft zij, zoals ook de inspectie bevestigt, begin 2001 zelf om het toezichtbezoek gevraagd. “Maar de inspecteur heeft in zijn rapportage dingen verzonnen en aantoonbare onjuistheden verkondigd. Ik wil me heus niet onttrekken aan kwaliteitsnormen, zo ben ik niet, maar de eisen moeten wel duidelijk zijn”.

Directeur (...) zegt tevens uit bronnen van de inspectie te hebben vernomen dat “deze bang is om (verzoekster; N.o.) goed te keuren, omdat dat gelijk zou staan aan erkenning van een privé-kliniek”.

Zij noemt de opstelling van de inspectie pure terreur...”

10. Op 3 juni 2003 vond naar aanleiding van het voornemen verzoekster een aanwijzing ex artikel 7 van de Kwaliteitswet zorginstellingen te geven op het ministerie een bijeenkomst plaats van vertegenwoordigers van verzoekster, van de inspectie en van het ministerie. De minister stuurde verzoekster op 6 juni 2003 een concept-verslag van de bijeenkomst toe. Verzoekster reageerde bij brief van 30 juni 2003 op dat verslag, waarna de directeur Curatieve Zorg van het Ministerie van VWS namens de minister op 21 juli 2003 het vastgesteld verslag naar verzoekster stuurde. Ten aanzien van de status van de brief van de minister van 21 mei 2003 had de directeur Curatieve Zorg, die de bijeenkomst op 3 juni

2003 had voorgezeten, blijkens het verslag het volgende opgemerkt:

“...De voorzitter geeft aan dat de brief een voornemen betreft, en geen besluit. Er is op dit moment daarom geen sprake van een bezwaar- of beroepstermijn. Dat is afhankelijk van de uitkomst van de hoor. De Minister zal zonodig een voor beroep vatbare beslissing nemen. De Minister heeft zijn voornemen geuit in het kader van de Kwaliteitswet zorginstellingen op advies van de IGZ...”

Uit het verslag blijkt niet dat tijdens de bijeenkomst van 3 juni 2003 is gesproken over een eventueel vervolfbezoek van de inspectie aan verzoekster.

In haar aanbiedingsbrief ging de directeur Curatieve Zorg ook in op een aantal vragen, die verzoekster in haar brief van 30 juni 2003 had gesteld. Zij stelde in haar brief van 21 juli 2003 het volgende:

“...De procedure waarvan de bijeenkomst op 3 juni j.l. een onderdeel is staat eveneens beschreven in de Kwaliteitswet zorginstellingen. Verwezen wordt naar artikel 7 en in relatie tot artikel 7 gelden de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en in het bijzonder de beginselen van behoorlijk bestuur (waaronder hoor en wederhoor). Een eventuele besluit in de zin van de Awb moet zorgvuldig worden voorbereid en in dit verband zijn uw organisatie en de Inspectie uitgenodigd om te worden gehoord.

(...)

Tijdens de bijeenkomst op 3 juni jongstleden heeft u te kennen gegeven dat informatie over uw centrum in de krant heeft gestaan. Navraag heeft het volgende duidelijk gemaakt. De Inspectie voor de gezondheidszorg heeft, conform haar persbeleid zoals verwoord in het Jaarplan 2003, besloten om het verzoek tot een aanwijzing naar buiten te brengen. Nadat was gebleken dat geen officieel persbericht was uitgebracht is het advies tot een aanwijzing via een ander kanaal naar buiten gebracht in een telefonisch contact op 26 mei j.l. met de Telegraaf. Tijdens de bijeenkomst op 3 juni was geen van de aanwezigen hiervan op de hoogte

Op basis van de thans beschikbare stukken ligt een aanwijzing niet in de rede. Uit deze stukken en tijdens de bijeenkomst op 3 juni j.l. is gebleken dat (verzoekster; N.o.) de aanbevelingen van de IGZ heeft uitgevoerd. Om te kunnen beoordelen of de praktijk met de in uw stukken geschetste situatie in overeenstemming is zal ik de IGZ vragen een toezichtbezoek te doen uitvoeren, zodat de IGZ mij kan berichten over de verbeteringen van de kwaliteit van zorg. Naar aanleiding van de bevindingen van de IGZ zal ik u nader berichten...”

11. In het Jaarrapport 2002 van de Inspectie voor de Gezondheidszorg van juni 2003 staat onder het kopje “Heroverweging van kerntaken als continu proces” het volgende:

“...Een andere onorthodoxe oplossingsrichting is het ingrijpend veranderen van de aard van het inspectiewerk. Het is mogelijk met dezelfde hoeveelheid inspecteurs een veel grotere “impact” op de zorgpraktijk te hebben. Namelijk door steekproefsgewijs te controleren en bij overtreding van wetten en geaccepteerde normen hard op te treden en dat via de media en de website openbaar te maken. Dreiging van reputatieschade kan een krachtig voorbehoedmiddel zijn...”

12. De Inspecteur voor de Gezondheidszorg te Haarlem deelde bij brief van 13 augustus 2003 het volgende mee aan verzoekster:

“...Zoals afgesproken op het zienswijzengesprek op 3 juni 2003 op het Ministerie van VWS en nadien per brief van 21 juli 2003 door (de directeur Curatieve Zorg; N.o.) nog eens bevestigd, zal de Inspectie een toezichtbezoek brengen aan (verzoekster; N.o.) om te kunnen beoordelen of de praktijk in overeenstemming is met de in uw stukken aangaande de aanbevelingen geschetste situatie...”

De inspecteur noemde twee mogelijke data in de maand september 2003 voor het bezoek en hij wees erop dat hij samen met een collega van de hoofdinspectie het bezoek zou komen afleggen.

13. De advocaat van verzoekster deelde bij brief van 22 augustus 2003 het volgende mee aan de minister:

“...Allereerst wil (verzoekster; N.o.) benadrukken, zoals meerdere malen door (verzoekster; N.o.) naar voren is gebracht, dat zij geen enkele moeite heeft met een bezoek ter plaatse, maar bij de huidige stand van zaken acht zij het onverstandig en ongewenst dat dit gaat plaatsvinden vanuit de vestiging, waar (de betrokken inspecteur te Haarlem; N.o.) werkzaam is. Het vertrouwen van (verzoekster; N.o.) in de betreffende regio-inspectie is namelijk na kennisname van de inhoud van uw brief d.d. 21 juli 2003 in ernstige mate verder beschadigd en wel zodanig dat zij van oordeel is recht te hebben op opschorting van een bezoek door déze regio-inspectie in afwachting van de resultaten van een nader onderzoek naar de gang van zaken rond de publicatie in de Telegraaf van 30 mei 2003. In deze publicatie is opzettelijk en valselijk de goede naam van (verzoekster; N.o.) op ernstige wijze in diskrediet gebracht en inmiddels is door uw brief van 21 juli 2003 komen vast te staan dat het artikel verschenen is op initiatief van iemand werkzaam bij de inspectie of het ministerie. De verwijzing naar persbeleid zoals verwoord in het Jaarplan 2003 kan en kon op geen enkele wijze het gebeurde rechtvaardigen al was het alleen maar omwege de stand van zaken op dat moment in procedureel opzicht. Hetgeen de negatieve publicatie nog ernstiger maakt is het feit dat op de bespreking van enkele dagen later gebleken is dat op geen enkele wijze er sprake is van de aanwezigheid van feiten, die het aanbrengen van reputatieschade zouden kunnen rechtvaardigen. De vraag waarom dan toch het oneigenlijke middel is toegepast is van naar buiten brengen via de pers is dan ook een raadsel.

(...)

Bij de huidige stand van zaken lijkt dan ook het verzoek gerechtvaardigd om hetzij het bezoek te laten plaatsvinden door personen die boven elke verdenking staan dan wel het bezoek op te schorten in afwachting van de resultaten van het nadere onderzoek...”

14. Namens de minister van VWS reageerde de directeur Curatieve Zorg bij brief van 5 september 2003 als volgt:

“...Als reactie op uw brief (van 22 augustus 2003; N.o.) merk ik op dat de Inspectie met betrekking tot het beoogd Inspectiebezoek, tot welk bezoek overigens tijdens het zienswijzengesprek op 3 juni 2003 werd besloten in aanwezigheid van en met instemming van de directie (van verzoekster; N.o.), handelingsvrijheid heeft. Ik laat het dan ook aan de Inspectie over om te bepalen wie (verzoekster; N.o.) bezoekt.

Een afschrift van deze brief zend ik aan de Inspecteur regio noord-west...”

15. Bij brief van eveneens 5 september 2003 deelde de inspecteur te Haarlem aan verzoekster mee dat de inspectie op 24 september 2003 een bezoek zou brengen aan verzoekster. In deze brief staat het volgende:

“...Het bezoek heeft tot doel om de reactie van (verzoekster; N.o.) op de aanbevelingen volgend op het bezoek van de Inspectie aan (verzoekster; N.o.) van 8 februari 2001 te toetsen.

Op grond van artikel 5:20 Awb kan de Inspectie medewerking vorderen om haar bevoegdheden in het kader van de Kwaliteitswet zorginstellingen uit te oefenen.

Weigering van medewerking is strafbaar ingevolge artikel 184 Sr.

Het inspectieteam zal naast mijzelf bestaan uit de heren ...”

16. Verzoeksters advocaat deelde bij brief van 12 september 2003 aan de minister mee dat verzoekster medewerking zou verlenen aan het inspectiebezoek.

Hij voegde daar het volgende aan toe:

“...Voor de goede orde wenst (verzoekster; N.o.) in verband met uw laatste brief (van 5 september 2003; N.o.) overigens wel opgemerkt te zien dat niet juist is dat met haar instemming zou zijn besloten tot het inspectiebezoek. De opmerkingen zoals verwoord in mijn brief d.d. 22 augustus 2003 staan nog recht overeind en cliënte acht het onverkort onverstandig dat de heer (de inspecteur te Haarlem; N.o.) heeft besloten deel te blijven uitmaken van het inspectieteam, dat zal langskomen, waartoe ik ook nog verwijs naar zijn eigen brief van 12 februari 2003 (...).

Nu uw brief daarover nog geen uitsluitsel geeft spreek ik namens (verzoekster; N.o.) de hoop uit dat in ieder geval op korte termijn de vraagpunten omschreven in de brief van 30 juni 2003 en die welke tijdens de bespreking op het ministerie daarnaast nog op tafel gekomen zijn op korte termijn kunnen worden beantwoord...”

17. Op 24 september 2003 bracht de inspecteur te Haarlem een bezoek aan verzoekster.

18. Bij brief van 1 december 2003 deelde de hoofdinspecteur verzoekster het volgende mee:

“...De Inspectie heeft conform haar persbeleid, zoals verwoord in het jaarplan 2003, besloten het verzoek tot aanwijzing openbaar te maken. (...)

Adviezen aan de Minister tot het geven van een aanwijzing worden niet licht gegeven en komen tot stand na zorgvuldig en toetsbaar inspectie-onderzoek.

Juist om die transparantie naar de burger te betrachten is er persbeleid vastgesteld om deze adviezen van de Inspectie openbaar te maken.

De openbaarmaking geschiedt zorgvuldig, overeenkomstig artikel 8 jo artikel 10 van de Wet Openbaarheid van bestuur. In de belangenafweging voorafgaande aan de actieve openbaarmaking heeft het zware belang van de openbaarheid ten behoeve van de burger geprevaleerd. De Inspectie betwist derhalve iedere onzorgvuldigheid die door u is gesteld.

U stelt dat de Inspectie vervolgens de media heeft beïnvloed.

Hoe het door u genoemde artikel totstandgekomen is, gaat volledig buiten het gezichtsveld van de Inspectie om. Enig handelen van de Inspectie in dezen wordt door u ook niet aangetoond. De Inspectie heeft geen enkele rol in beïnvloeding van de media. Daarnaast betwist ik dat de Inspectie heeft gehandeld in samenwerking met of in opdracht van een ander.

Op grond van het vorenstaande ben ik van mening dat de Inspectie zorgvuldig in deze zaak heeft gehandeld. De opvatting dat door het inspectiehandelen reputatieschade zou zijn opgetreden, laat ik dan ook voor uw rekening.

Mocht u van mening zijn dat de Inspectie aansprakelijk zou zijn dan verzoek ik u mij een gemotiveerde aansprakelijkstelling te doen toekomen met de daarbij behorende bewijzen...”

19. In een aanvullende brief van 16 december 2003 herhaalde de hoofdinspecteur zijn standpunt, zoals geformuleerd in zijn brief van 1 december 2003.

B. Standpunt verzoekster

Het standpunt van verzoekster is weergegeven onder Klacht.

Haar verzoekschrift van 23 maart 2004 bevat de volgende onderbouwing van het eerste klachtonderdeel:

“...Het wordt dezerzijds onbegrijpelijk geacht dat de Inspectie kennelijk blijft persisteren in haar standpunt dat *persbeleid* zou kunnen rechtvaardigen om vooruitlopend op de bestuursrechtelijke voorbereiding van een eventuele aanwijzing ex artikel 7 Kwaliteitswet zorginstellingen - waaronder de toepassing van het op de betreffende procedure toepasselijke beginsel van hoor en wederhoor - de media te mogen benaderen op een wijze als in deze is gebeurd. Een en ander klemt te meer waar in deze de uitkomst van de procedure was dat voor het uitvaardigen van een aanwijzing geen grond was. Ondertussen was evenwel de schade aan de reputatie al toegebracht...”

C. Standpunt minister

1. De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport deelde in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman bij brief van 9 augustus 2004 het volgende mee:

“...Ten aanzien van de klachtonderdelen die zijn gericht tegen de Inspectie wijs ik u er op dat deze klachtonderdelen reeds eerder onderwerp zijn geweest van een klachtprocedure in de zin van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht. Op de klachtonderdelen is bij brieven van 1 december 2003 en 16 december 2003 gereageerd door de Inspectie. Ik heb niets toe te voegen aan de inhoud van deze brieven, en onderschrijf het oordeel van de Inspectie dat de klacht van verzoeker ongegrond is.

Ik wijs er in dit verband op dat het de bevoegdheid is van de Inspectie, als toezichthoudende instantie, om te bepalen welke inspecteur zich met de behandeling van een zaak bezighoudt. Dit heb ik ook medegedeeld in mijn brief van 5 september 2003 aan de raadsman van verzoeker in reactie op diens brief van 22 augustus 2003.

Met betrekking tot het derde klachtonderdeel deel ik u het volgende mee.

Mijn voornemen om de Inspectie een toezichtbezoek te laten uitvoeren staat vermeld in mijn brief aan verzoeker d.d. 21 juli 2003, waarbij het definitieve verslag van het zienswijzegesprek is meegezonden.

Verzoeker heeft mij hierop bij brief van 22 augustus 2003 laten weten “geen enkele moeite te hebben met een verzoek ter plaatse, zoals al meerdere malen door (verzoekster; N.o.) naar voren is gebracht”.

Vervolgens heb ik bij brief van 5 september 2003 aan verzoeker meegedeeld dat er door de Inspectie een bezoek zal worden afgelegd, en hierbij verwezen naar het gesprek van 3 juni 2003. Daar ik van de bij dit gesprek aanwezige ambtenaren had begrepen dat er in dit

gesprek door verzoeker geen bezwaren waren geuit tegen een bezoek, en gelet op bovenstaande passage in de brief van 21 juli 2003, heb ik mijn verwijzing naar het gesprek d.d. 3 juni 2003 op de door verzoeker betwiste wijze geformuleerd.

In dit verband wijs ik u er op dat verzoeker mij bij brief van 12 september 2003 nogmaals heeft bericht akkoord te zullen gaan met het inspectiebezoek op 24 september 2003...

2. In een nadere reactie van 29 oktober 2004 gaf de minister de volgende toelichting op de reden om niet over gaan tot het geven van een aanwijzing aan verzoekster:

“...In mijn brief van 21 juli 2003 aan (verzoekster; N.o.), heb ik aangegeven dat op basis van thans beschikbare stukken een aanwijzing niet in de rede ligt. Uit de beschikbare stukken en tijdens de bijeenkomst op 3 juni 2003 is namelijk gebleken dat (verzoekster; N.o.) de aanbevelingen van de IGZ heeft uitgevoerd. Ik heb daarbij aangegeven dat, indien bij een toezichtbezoek mocht blijken dat in de praktijk niet conform de geschetste situatie zou worden gewerkt, ik (verzoekster; N.o.) nader zou berichten. Nu hiervan niet is gebleken, ben ik niet terug gekomen op mijn besluit om geen aanwijzing te geven...”

3. In zijn nadere reactie van 29 oktober 2004 ging de minister voorts in op de vraag van de Nationale ombudsman naar de wijze waarop de Telegraaf was geïnformeerd over het advies van de inspectie om verzoekster een aanwijzing te geven.

De minister stelde in dit verband het volgende:

“...In het verslag van de hoorbijeenkomst van 3 juni 2003, in de brief van VWS van 21 juli 2003 aan (verzoekster; N.o.) en in de klachtafhandelingsbrief van de IGZ aan (verzoekster; N.o.) van 1 juli 2003, is aangegeven dat de IGZ heeft besloten om, conform haar persbeleid, het verzoek aan mij om (verzoekster; N.o.) een aanwijzing te geven, openbaar te maken.

Openbaarmaking middels een persbericht, zoals gebruikelijk, heeft evenwel niet plaatsgevonden. Waarschijnlijk is dit op de dag waarop het verzoek om een aanwijzing te geven is verzonden, aan de aandacht ontsnapt.

Nadat later bleek dat er geen persbericht was uitgegaan, is er op een andere manier bekendheid gegeven aan het verzoek en wel in een telefonisch contact op 26 mei 2003 tussen een journalist van de Telegraaf en de afdeling Voorlichting van de IGZ. Op verzoek van de Telegraaf is de brief van de IGZ (van 24 april 2003; N.o.) aan mij, aan de desbetreffende journalist verstrekt...”

Achtergrond

1. Kwaliteitswet zorginstellingen

Artikel 2

“De zorgaanbieder biedt verantwoorde zorg aan. Onder verantwoorde zorg wordt verstaan zorg van goed niveau, die in ieder geval doeltreffend, doelmatig en patiëntgericht wordt verleend en die afgestemd is op de reële behoefte van de patiënt.”

Artikel 3

“De zorgaanbieder organiseert de zorgverlening op zodanige wijze, voorziet de instelling zowel kwalitatief als kwantitatief zodanig van personeel en materieel, en draagt zorg voor een zodanige verantwoordelijkheidstoedeling, dat een en ander leidt of redelijkerwijs moet leiden tot een verantwoorde zorg. Hierbij betreft hij de resultaten van overleg tussen zorgaanbieders, zorgverzekeraars en patiënten/consumentenorganisaties. Voor zover het betreft zorgverlening die verblijf van de patiënt of cliënt in de instelling gedurende tenminste het etmaal met zich brengt, draagt de zorgaanbieder er tevens zorg voor dat in de instelling geestelijke verzorging beschikbaar is, die zoveel mogelijk aansluit bij de godsdienst of levensovertuiging van de patiënten of cliënten.”

Artikel 4

“1. Het uitvoeren van artikel 3 omvat mede de systematische bewaking, beheersing en verbetering van de kwaliteit van de zorg.

2. Ter uitvoering van het eerste lid draagt de zorgaanbieder, afgestemd op de aard en omvang van de instelling, zorg voor:

a. het op systematische wijze verzamelen en registreren van gegevens betreffende de kwaliteit van de zorg;

b. het aan de hand van de gegevens, bedoeld onder a, op systematische wijze toetsen in hoeverre de wijze van uitvoering van artikel 3 leidt tot een verantwoorde zorgverlening;

c. het op basis van de uitkomst van de toetsing, bedoeld onder b, zonodig veranderen van de wijze waarop artikel 3 wordt uitgevoerd.”

Artikel 5

“1. De zorgaanbieder legt jaarlijks vóór 1 juni per instelling een verslag ter openbare inzage, waarin hij verantwoording aflegt van het beleid dat hij in het afgelopen kalenderjaar heeft gevoerd ter uitvoering van de artikelen 2, 3 en 4 en van de kwaliteit van de zorg die hij in dat jaar heeft verleend.

2. In dat verslag geeft de zorgaanbieder daartoe onder meer aan:

a. of en, zo ja, op welke wijze hij patiënten of consumenten bij zijn kwaliteitsbeleid heeft betrokken;

b. de frequentie waarmee en de wijze waarop binnen de instelling kwaliteitsbeoordeling plaatsvond en het resultaat daarvan;

c. welk gevolg hij heeft gegeven aan klachten en meldingen over de kwaliteit van de verleende zorg.

3. De zorgaanbieder zendt een afschrift van het verslag aan Onze Minister en aan de regionale inspecteur van het staatstoezicht op de volksgezondheid, alsmede aan de organisatie die in de regio de belangen van de patiënten in algemene zin behartigt.”

Artikel 7

“1. Indien Onze Minister van oordeel is dat de artikelen 2, 3, 4 of 5 niet of in onvoldoende mate of op onjuiste wijze worden nageleefd, kan hij de zorgaanbieder een schriftelijke aanwijzing geven.

2. In de aanwijzing geeft Onze Minister met redenen omkleed aan op welke punten de artikelen 2, 3, 4 of 5 niet of in onvoldoende mate of op onjuiste wijze worden nageleefd, alsmede de in verband daarmee te nemen maatregelen.

3. Een aanwijzing bevat de termijn waarbinnen de zorgaanbieder er aan moet voldoen.

4. Indien het nemen van maatregelen in verband met gevaar voor de veiligheid of de gezondheid redelijkerwijs geen uitstel kan lijden, kan de ingevolge artikel 8 met het toezicht belaste ambtenaar een schriftelijk bevel geven. Het bevel heeft een geldigheidsduur van zeven dagen, welke door Onze Minister kan worden verlengd.

5. De zorgaanbieder is verplicht binnen de daarbij gestelde termijn aan de aanwijzing onderscheidenlijk onmiddellijk aan het bevel te voldoen...”

Artikel 8, eerste lid

“Met het toezicht op de naleving van de bij de artikelen 2, 3, 4 en 5 gestelde eisen onderscheidenlijk de krachtens artikel 7 gegeven aanwijzingen (...) zijn belast de hoofdinspecteurs, de inspecteurs en de onder hun bevelen werkzame ambtenaren van het staatstoezicht op de volksgezondheid.”

2. Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Artikel 5:20, eerste lid

“Een ieder is verplicht aan een toezichthouder binnen de door hem gestelde redelijke termijn alle medewerking te verlenen die deze redelijkerwijs kan vorderen bij de uitoefening van zijn bevoegdheden.”

3. Wetboek van strafrecht

Artikel 184, eerste lid

“Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast of door een ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie.”

4. Wet openbaarheid van bestuur

Artikel 8, eerste lid

“Het bestuursorgaan dat het rechtstreeks aangaat, verschaft uit eigen beweging informatie over het beleid, de voorbereiding en de uitvoering daaronder begrepen, zodat dat in het belang is van een goede en democratische bestuursvorming.”

Artikel 10, tweede lid:

“Het verstrekken van informatie ingevolge deze wet blijft eveneens achterwege voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen de volgende belangen:

(...)

g. het voorkomen van onevenredige bevoordeling of benadeling van bij de aangelegenheid betrokken natuurlijke personen of rechtspersonen dan wel van derden.”